

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 45

Rozeslána dne 12. června 1997

Cena Kč 8,40

O B S A H:

128. Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 7. května 1997 ve věci návrhu podaného spolu s ústavní stížností na zrušení části ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky některým obětem nacistické perzekuce, ve znění zákona č. 77/1995 Sb.
129. Nařízení vlády o zvýšení důchodů v roce 1997
130. Vyhláška Ministerstva dopravy a spojů o koncovém bodu telekomunikačních sítí

Opatření ústředních orgánů

Opatření Ministerstva financí, kterým se mění opatření Federálního ministerstva financí ze dne 27. března 1992 vyhlášené v částce 36/1992 Sb., opatření Ministerstva financí ze dne 8. března 1994 vyhlášené v částce 18/1994 Sb., opatření Ministerstva financí ze dne 4. srpna 1994 vyhlášené v částce 53/1994 Sb., opatření Ministerstva financí ze dne 14. června 1995 vyhlášené v částce 28/1995 Sb., opatření Ministerstva financí ze dne 7. května 1996 vyhlášené v částce 39/1996 Sb. a opatření Ministerstva financí ze dne 3. prosince 1996 vyhlášené v částce 90/1996 Sb., kterými se stanoví výše stravného při zahraničních pracovních cestách v cizí měně

128

NÁLEZ

Ústavního soudu České republiky

Jménem České republiky

Ústavní soud České republiky rozhodl dne 7. května 1997 v plénu o návrhu M. Š. na zrušení části ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky některým obětem nacistické perzekuce, ve znění zákona č. 77/1995 Sb., podaném spolu s ústavní stížností,

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

M. Š. podala k Ústavnímu soudu ústavní stížnost na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 A 64/95, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. července 1995. Svým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení zamítla tehdy žádost M. Š. o poskytnutí jednorázové peněžní částky

podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky některým obětem nacistické perzekuce, v platném znění, s odůvodněním, že nebyla splněna podmínka ustanovení § 2 cit. zákona, neboť její manžel v době úmrtí již neměl status československého politického vězně podle ustanovení § 2 odst. 1 bodu 5 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, jak to požaduje zákon č. 217/1994 Sb., v platném znění.

Navrhovatelka podala proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Praze, přičemž poukázala zejména na prohlášení dcery A. S., L. R., které její otec, bývalý spoluvězeň A. Š. řekl, že A. Š. byl zastřelen na korbě nákladního auta při evakuaci koncentračního tábora 25. dubna 1945. Vrchní soud v Praze však dospěl k závěru, že se navrhovatelce nepodařilo toto datum prokázat a opřel se o doklady Mezinárodního červeného kříže, v němž se uvádí jako den smrti 8. květen 1945.

Vrchní soud v Praze dále dospěl pro navrhovatelku k nepřijatelnému závěru, že status politického vězně trval u jejího manžela pouze od 14. prosince 1944 do 5. května 1945. Zemřel-li až po uplynutí tohoto období, nebyl již dle stanoviska soudu politickým vězněm podle zákona č. 255/1946 Sb., a nemůže být proto považován za postiženou osobu.

Vzhledem k uvedenému stanovisku Vrchního soudu v Praze spojila stěžovatelka se svou ústavní stížností návrh na zrušení části právního předpisu podle ustanovení § 74 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Jeho uplatněním – dle navrhovatelky – nastala skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti. Navrhla proto zrušení části zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, a to slov: „ve vyšetřovací vazbě, vězeních, koncentračních a internačních táborech“ v § 3 odst. 1 písm. c) cit. zákona, jakož i v téže větě následujících slov: „v souvislosti se zatýkáním“. Po této úpravě by na úvodní slova § 3, jež znějí: „Nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky vzniká:“, v písmenu c) navazoval text: „vdovám a vdovcům po postižených občanech popravených nebo zemřelých nebo násilně usmrcených“.

Senát Ústavního soudu, když zjistil, že stížnost splňuje všechny potřebné předpoklady, přerušil dle § 78 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. dosavadní řízení a usnesením z 19. července 1996 návrh na zrušení části § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, postoupil plénu k rozhodnutí podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) za použití § 78 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., protože Vrchní soud v Praze opřel své zamítavé stanovisko k nároku M. Š. o napadené ustanovení zákona.

Navrhovatelka ve své ústavní stížnosti uvádí k § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, za použití ustanovení § 2 odst. 1 bodu 5 zákona č. 255/1946 Sb., že ani z jednoho ani ze druhého ustanovení nelze dovodit, že není vdovou ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) napadeného zákona, zemřel-li její manžel 8. května 1945. I koncentrační tábor osvobozený byl nadále koncentračním táborem, postižený občan tam byl proti své vůli a jediná změna spočívala v tom, že mu nehrozila smrt ze strany vězňů a že s ním bylo vlídně zacházeno – to však na přežití nestačilo. Je tedy absurdní konstatovat, že ten, kdo zemřel v koncentračním táboře po 4. květnu 1945, v koncentračním táboře vlastně nezemřel. Hranice 4. května 1945 je důležitá pro vymezení pojmu politický vězeň, nikoli jako časová mez pro ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění. Navrhovatelka je přesvědčena, že se pohybuje v režimu cit. zákona, a pokládá za nemožný závěr, aby některé vdovy peněžitou částku dostaly, protože jejich manžel zemřel při splnění všech podmínek 4. května 1945, a jiné vdovy peněžitou částku nedostaly, protože jejich manžel zemřel při obdobných podmínkách o den nebo dva dny později. Vzhledem k tomu je navrhovatelka přesvědčena, že uvedenou aplikaci zákona v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze bylo porušeno její základní právo zakotvené v čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“): „Lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti i právech.“

Ústavní soud zjistil z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, že žádost navrhovatelky o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, byla 20. července 1995 zamítnuta. Z rozsudku Vrchního soudu v Praze bylo zjištěno, že uvedené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení bylo tímto soudem potvrzeno. Soud dále konstatoval, že navrhovatelka sice splňuje podmínku státního občanství i podmínku vdovy po postiženém občanovi podle cit. zákona, avšak nesplnila podmínku § 3 odst. 1 písm. c) cit. zákona, podle které vdově po postiženém občanovi vzniká nárok na vyplacení jednorázové peněžní částky 100 000 Kč pouze tehdy, jestliže tento občan zemřel ve vyšetřovací vazbě, ve vězeních a v koncentračních a internačních táborech nebo při násilném usmrcení v souvislosti se zatýkáním. Z textu zákona Vrchní soud v Praze dovodil, že k úmrtí postiženého občana by muselo dojít za uvedených okolností. V předmětné věci vzal Vrchní soud v Praze za prokázané, že manžel navrhovatelky měl status politického vězně od 19. prosince 1944 do 5. května 1945, přičemž delší trvání tohoto statusu pokládal za vyloučené výslovným zněním zákona č. 255/1946 Sb. Bylo-li prokázáno, že zemřel 8. května 1945, pak je zřejmé – dle názoru Vrchního soudu v Praze – že zemřel v době, kdy již postavení politického vězně neměl a nemůže být proto v době svého úmrtí pokládán za postiženého občana pro účely vzneseného nároku. Dle názoru Vrchního

soudu v Praze neumožňuje ani zákon č. 255/1946 Sb. ani zákon č. 217/1994 Sb., v platném znění, v tomto směru rozšiřující výklad, neboť jejich ustanovení mají taxativní povahu.

Ústavní soud si vyžádal k návrhu M. Š. na zrušení části právního předpisu stanovisko Parlamentu České republiky. Ve vyjádření předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Ing. Miloše Zemana se uvádí, že účelem zákona č. 217/1994 Sb. bylo zmírnit následky nacistické perzekuce u vědomí toho, že není možné cestou tohoto zákona zhojit veškerá utrpení, která občanům nacistická perzekuce způsobila. Dle stanoviska předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky byl A. Š. postiženým občanem ve smyslu § 2 zákona č. 217/1994 Sb., protože byl v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 bodu 5 zákona č. 255/1946 Sb. československým politickým vězněm. Pro nároky vdovy je rozhodné, zda zemřel v koncentračním táboře. Protože zákon neobsahuje výklad pojmu koncentrační tábor ani nestanoví datum ukončení existence koncentračních táborů, je třeba zvážit, zda k výkladu tohoto pojmu lze použít dobu uvedenou v § 2 odst. 1 bodu 5 zákona č. 255/1946 Sb. a vyvozovat z toho, že po dni 4. května 1945 již příslušný koncentrační tábor nemohl existovat, neboť jsou známy také případy, kdy až do 8. května 1945 včetně, případně i později nemohli vězni koncentrační tábor opustit a byli zde až do 8. května 1945 popravováni, popřípadě zemřeli jinak. Je proto třeba zvážit, zda za skutečnou dobu trvání koncentračního tábora není třeba považovat tu dobu, po kterou vězni nemohli tábor svobodně opustit, což je nutné posoudit individuálně podle konkrétních okolností případu. Zákon č. 217/1994 Sb. sám neuvádí datum 4. května 1945, a jde tedy pouze o výklad, pro jehož změnu není třeba, aby zákon obsahoval klauzuli pro odstranění tvrdostí či jejich zmírnění.

Dle názoru předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky není také zřejmé, zda došlo v napadeném zákoně k porušení principu rovnosti občanů v jejich právech, a tím k porušení čl. 1 Listiny, jde-li pouze o určitou kategorizaci nároků podle podmínek stanovených v zákoně pro všechny fyzické osoby stejnou měrou. Konečně pak se ve stanovisku předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky uvádí, že zákon byl schválen potřebnou většinou poslanců zákonodárného sboru, podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen. Zákonodárny sbor jednal v přesvědčení, že přijatý zákon je v souladu s Ústavou, ústavním pořádkem České republiky a naším právním řádem.

II.

Pokud jde o posouzení návrhu stěžovatelky na zrušení části § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, dospěl Ústavní soud k závěru návrh zamítnout, a to z těchto důvodů:

1. Jádrem návrhu M. Š. je tvrzení, že zákon porušuje zásadu rovnosti, které navrhovatelka spatřuje v tom, že rozhodující pro stanovení nároku na jednorázové odškodnění dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, je při splnění všech ostatních podmínek pouze doba úmrtí postiženého občana. V důsledku toho dochází dle navrhovatelky k nerovnému posouzení jinak rovných případů.

Pokud jde o porušení základního práva navrhovatelky dle čl. 1 Listiny, je třeba poukázat na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 47/95 o návrhu na zrušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) a § 5 odst. 2 zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, jímž bylo namítnuto porušení čl. 1 Listiny. V této souvislosti zaujal Ústavní soud stanovisko k zachování zásady rovnosti v zákoně č. 217/1994 Sb., v platném znění. S odkazem na tento nález lze uvést, že napadený zákon jako předpis restitučního charakteru nemohl než použít určitá kritéria pro vymezení personálního rozsahu zákona, tedy pro vymezení subjektů oprávněných obdržet určité plnění. Základní otázkou je, zda lze namítat nerovnost tam, kde zákon stanoví pro všechny subjekty, které jsou zahrnuty do osobního rozsahu právního předpisu, stejné podmínky nároku. Podle názoru Ústavního soudu tomu tak není, neboť o nerovnost by se mohlo jednat pouze tehdy, kdyby určitá část osob musela pro zařazení splňovat nějakou další, tj. zvláštní podmínku. V ustanovení § 3 předmětného zákona jsou však pro všechny vdovy, vdovce a sirotky, tedy pro všechny oprávněné subjekty stanoveny podmínky stejné. Ta část ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, jejíž zrušení stěžovatelka navrhuje, neznamená porušení ústavní zásady rovnosti občanů.

2. Ústavní soud dále zvážil i to, že by v případě, kdyby napadená ustanovení byla zrušena, došlo k podstatné změně významu tohoto ustanovení, neboť pak by text § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, zněl: „nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky vzniká vdovám a vdovcům po postižených občanech popravených nebo zemřelých nebo násilně usmrcených“. V této úpravě by smrt postižených občanů dle § 2 cit. zákona nebyla nadále chápána pouze jako následek vyšetřovací vazby, následek věznění, koncentračního a internačního tábora anebo zatýkání v době okupace a druhé světové války, což by odporovalo cíli zákonodárce a smyslu zákona. Z výše uvedených důvodů nemohl proto Ústavní soud než návrh na zrušení části ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, zamítnout.

3. Ústavní soud však konečně posoudil i to, zda znění § 3 odst. 1 písm. c) cit. zákona opravňuje takový

výklad, o který se Vrchní soud v Praze opřel. Po pečlivém zvážení obsahu a smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, jakož i § 2 odst. 1 bodu 5 zákona č. 255/1946 Sb. dospěl Ústavní soud k závěru, že výklad, o který se opírá zamítavé stanovisko Vrchního soudu v Praze v této věci, není udržitelný. Datum uvedené v § 2 odst. 1 bodu 5 zákona č. 255/1946 Sb. je rozhodující pro definici československých politických vězňů v průběhu okupace a druhé světové války. Vedle určitých dalších v zákoně zmíněných případů byl politickým vězněm každý, kdo v době mezi 15. březnem 1939 a 4. květnem 1945 byl z důvodů v zákoně uvedených omezen na osobní svobodě vězněním, internováním, odvečením nebo jinak. Toto ustanovení je významné z hlediska ústavní stížnosti M. Š. potud, že její manžel nepochybně tyto podmínky splňoval.

Ústavní soud je názoru, že datum 4. května 1945 nelze vztáhnout na ustanovení § 3 zcela jiného zákona, totiž zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění. Zatímco § 2 zákona č. 255/1946 Sb. stanoví, kdo je postiženým občanem, § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, se zabývá podmínkami vzniku nároku vdov a vdovců po těchto politických vězních, k němuž dochází za předpokladu, že postižení občané byli popraveni nebo zemřeli „ve vyšetřovací vazbě, vězeních, koncentračních a internačních táborech“ nebo byli násilně usmrceni „v souvislosti se zatýkáním“.

Vrchní soud v Praze vyložil zákon tak, že úmrtí v objektu koncentračního tábora po 5. květnu 1945 není kvalifikovanou skutečností ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, protože dobou strávenou ve vlastnosti československého politického vězně je doba končící dnem 5. května 1945. Myšlenka, že by tento status postižený občan právě prodloužením svého věznění za hranici 4. května 1945 pozbyl, je absurdní a odporuje smyslu zákona.

Zbývá proto zvážit i výklad § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 217/1994 Sb., v platném znění, a to otázku, kdy je splněn předpoklad, že ke smrti došlo „ve vyšetřovací vazbě, vězeních, koncentračních nebo internačních táborech“. Dle dokladů zemřel A. Š. 8. května 1945 buď v koncentračním táboře Flossenbürg, anebo (spíše) v důsledku evakuace (pochodu smrti) v obci Eggenfelden, kde je též uveden v registru zemřelých osob. Ať tak či onak, má Ústavní soud za to, že se v té době nacházel v rukách cizí moci, protože ke kapitulaci Německa došlo až 8. května 1945, anebo přinejmenším v táboře, který byl ustupujícími nacistickými jednotkami právě opouštěn nebo snad již opuštěn. Vzhledem k datu 8. května 1945 tato poslední okolnost není v tomto případě rozhodná, stejně jako není rozhodné, zda byl A. Š. v táboře anebo v transportu vězňů. Ústavní soud uznává argumentaci uvedenou ve vyjádření předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, že k výkladu pojmu koncentrační tábor ve sporném zákoně nelze použít dobu uvedenou v § 2 odst. 1 bodu 5 zákona č. 255/1946 Sb. za jiným účelem a v jiné souvislosti. Jestliže zákon nestanoví ani pojem koncentračního tábora, ani dobu existence koncentračních táborů, není ani zákonného podkladu pro interpretaci, podle níž koncentrační tábor po dni 5. května 1945 již nemohl existovat a svoboda vězně již po tomto datu nemohla být omezena. Je proto třeba zvážit, zda za skutečnou dobu trvání koncentračního tábora není třeba považovat tu dobu, po kterou vězni nemohli tábor svobodně opustit, což je nutné posoudit individuálně podle konkrétních okolností případu.

Ústavní soud chápe, že formulace zákona skýtá příležitost pro různý výklad, má však za to, že restriktivní výklad Vrchního soudu v Praze neodpovídá zcela evidentně ani smyslu zákona ani cíli zákonodárce a že porušuje princip přiměřenosti v právním státě vyjádřený v čl. 4 odst. 4 Listiny, podle něhož při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. V daném případě nepřiměřená interpretace zákona Vrchním soudem v Praze vedla k porušení základního práva podle čl. 36 Listiny, neboť stěžovatelce nebyla poskytnuta přiměřená soudní ochrana proti rozhodnutí, které nemělo zákonného opodstatnění.

Doplňující návrh na zrušení časového rozsahu pro uplatnění nároku dle § 5 odst. 2 zákona č. 217/1994 Sb. v platném znění, Ústavní soud odmítl, protože nejde o ustanovení, jehož uplatněním nastala skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti (§ 74 zákona č. 182/1993 Sb.).

Ústavní soud nespatřuje ústavně konformní řešení v tomto případě ve zrušení napadeného ustanovení, ale v odklonu od jeho nepřiměřeně restriktivní interpretace. Ústavní soud také z tohoto důvodu návrh na zrušení napadeného ustanovení zamítl.

Předseda Ústavního soudu České republiky:

JUDr. Kessler v. r.

129

NAŘÍZENÍ VLÁDY

ze dne 21. května 1997

o zvýšení důchodů v roce 1997

Vláda nařizuje k provedení zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, (dále jen „zákon“):

§ 1

Důchody starobní, plné invalidní, částečné invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. srpnem 1997 se zvyšují od splátky důchodu splatné po 31. červenci 1997 tak, že

- a) základní výměra důchodu se zvyšuje o 200 Kč měsíčně,
- b) procentní výměra důchodu se zvyšuje o 8 % procentní výměry důchodu, která náleží ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšuje.

§ 2

(1) Základní výměry důchodů přiznávaných po 31. červenci 1997 uvedené v § 33 odst. 1, § 41 odst. 1, § 45 odst. 1, § 51 odst. 1 a § 53 odst. 1 zákona činí 1260 Kč měsíčně.

(2) Procentní výměry důchodů přiznávaných od 1. srpna 1997 do 31. prosince 1997 se zvyšují ode dne přiznání o 8 % procentní výměry důchodu, která náleží ke dni přiznání důchodu, a to před její úpravou podle § 46 nebo § 59 zákona.

§ 3

(1) Procentní výměry vdovských, vdoveckých a sirotčích důchodů se zvyšují, jen jestliže nebyly vyměřeny z procentních výměr důchodů zvýšených podle tohoto nařízení.

(2) Je-li důchod upraven pro souběh s jiným důchodem nebo s příjmem z výdělečné činnosti, upraví se při změně výše vypláceného důchodu, která souvisí s důvody úpravy důchodu, zvýšení procentní výměry důchodu podle § 1 písm. b) nebo § 2 odst. 2 podle té výše procentní výměry důchodu, která náleží ode dne této změny.

§ 4

Základní výměry důchodů přiznávaných po 31. červenci 1997, pokud se jejich výše stanoví s použitím předpisů platných před 1. lednem 1996, činí 1260 Kč měsíčně; v této částce je zahrnuto zvýšení důchodu o pevnou částku.¹⁾

§ 5

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. srpna 1997.

Předseda vlády:

Prof. Ing. Klaus CSc. v. r.

Ministr práce a sociálních věcí:

Ing. Vodička v. r.

¹⁾ § 99 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

Zákon č. 76/1995 Sb., o zvýšení vyplácených důchodů a důchodů přiznávaných v roce 1995.

130

VYHLÁŠKA

Ministerstva dopravy a spojů

ze dne 27. května 1997

o koncovém bodu telekomunikačních sítí

Ministerstvo dopravy a spojů stanoví podle § 1 odst. 4 písm. c) zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, ve znění zákona č. 150/1992 Sb., (dále jen „zákon“):

§ 1

(1) Tato vyhláška vymezuje podrobnosti o koncovém bodu¹⁾ telekomunikačních sítí.²⁾

(2) Nevztahuje se na koncové body při šíření rozhlasového a televizního vysílání a na koncové body mobilních účastnických stanic.

§ 2

(1) Koncové body telekomunikační sítě jsou součástí této sítě.

(2) Technologické řešení koncových bodů u účastníka se volí podle druhu a technologického řešení připojovaného účastnického telekomunikačního zařízení.³⁾

(3) Koncovým bodem pro připojení účastnického telekomunikačního zařízení vybaveného schválenou zástrčkou⁴⁾ je schválená účastnická zásuvka⁵⁾ umístěná u účastníka.

(4) Pokud není účastnické telekomunikační zařízení vybaveno schválenou zástrčkou, je koncovým bodem telekomunikační sítě

- a) kabelový závěr nebo
- b) účastnický rozváděč nebo
- c) svorkovnice nebo
- d) soustředovací bod

umístěný v objektu nebo na pozemku, jehož je účastník vlastníkem nebo uživatelem.

(5) Umístění, technologické řešení a vzájemné propojení koncových bodů telekomunikačních sítí zřizovaných a provozovaných na základě pověření⁵⁾ pro-

vádějí ve vzájemné dohodě organizace spojů zřizující a provozující tyto sítě.

(6) Koncový bod telekomunikační sítě se zřizuje a umísťuje tak, aby umožňoval

- a) připojení telekomunikačního zařízení nebo vzájemné propojení telekomunikačních sítí,
- b) provádění prací a měření,
- c) provádění kontroly.

§ 3

(1) Provádění prací (zřizování, změny, obnova a údržba) v koncovém bodu telekomunikačních sítí zřizovaných a provozovaných na základě pověření přísluší pouze právnickým osobám, kterým bylo vydáno pověření k montáži a údržbě telekomunikačních zařízení jednotné telekomunikační sítě.

(2) Připojování zařízení ke koncovým bodům telekomunikačních sítí uvedených v odstavci 1 mohou provádět právnické osoby, kterým bylo vydáno pověření k montáži a údržbě telekomunikačních zařízení jednotné telekomunikační sítě, i fyzické a právnické osoby, kterým bylo vydáno povolení k montáži a údržbě telekomunikačních zařízení mimo jednotnou telekomunikační síť.

(3) Ustanovení odstavce 2 se nevztahuje na případy, kdy koncovým bodem telekomunikační sítě uvedený v odstavci 1 je schválená účastnická zásuvka.

(4) V případě, kdy se z telekomunikační sítě uvedený v odstavci 1 přenáší signál k účastnické zásuvce prostřednictvím vedení, které není ve vlastnictví příslušné organizace spojů (např. domovní vedení), řeší tato organizace spojů údržbu a odstraňování závad na tomto vedení v dohodě s jeho vlastníkem.

§ 4

(1) Koncový bod telekomunikační sítě zřizované a provozované na základě pověření, zřízený podle dří-

¹⁾ § 1 odst. 4 písm. c) zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, ve znění zákona č. 150/1992 Sb.

²⁾ § 1 odst. 4 písm. b) zákona č. 110/1964 Sb., ve znění zákona č. 150/1992 Sb.

³⁾ § 3 odst. 2 zákona č. 110/1964 Sb., ve znění zákona č. 150/1992 Sb.

⁴⁾ § 4 odst. 1 zákona č. 110/1964 Sb., ve znění zákona č. 150/1992 Sb.

⁵⁾ § 2 odst. 3 zákona č. 110/1964 Sb., ve znění zákona č. 150/1992 Sb.

vějších předpisů, se považuje za koncový bod odpovídající této vyhlášce.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na případy, kdy účastník uplatní požadavek na připojení vlastního účastnického telekomunikačního zařízení vybaveného schválenou zástrčkou.

§ 5

Umístění, technologické řešení a propojení koncových bodů telekomunikačních sítí zřizovaných

a provozovaných mimo jednotnou telekomunikační síť⁶⁾ se sítí zřizovanou a provozovanou na základě pověření provádí fyzická nebo právnická osoba provozující tuto síť ve vzájemné dohodě s příslušnou organizací spojů.

§ 6

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. července 1997.

Ministr:

Ing. Říman v. r.

OPATŘENÍ ÚSTŘEDNÍCH ORGÁNŮ

OPATŘENÍ

Ministerstva financí

ze dne 24. května 1997,

kterým se mění opatření Federálního ministerstva financí ze dne 27. března 1992 vyhlášené v částce 36/1992 Sb., opatření Ministerstva financí ze dne 8. března 1994 vyhlášené v částce 18/1994 Sb., opatření Ministerstva financí ze dne 4. srpna 1994 vyhlášené v částce 53/1994 Sb., opatření Ministerstva financí ze dne 14. června 1995 vyhlášené v částce 28/1995 Sb., opatření Ministerstva financí ze dne 7. května 1996 vyhlášené v částce 39/1996 Sb. a opatření Ministerstva financí ze dne 3. prosince 1996 vyhlášené v částce 90/1996 Sb., kterými se stanoví výše stravného při zahraničních pracovních cestách v cizí měně

Ministerstvo financí stanoví podle § 12 odst. 1 zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve znění zákona č. 44/1994 Sb., vyšší denní sazby stravného v cizí měně takto:

§ 1

Stanovené denní sazby stravného činí:

⁶⁾ § 2 odst. 1 zákona č. 110/1964 Sb., ve znění zákona č. 150/1992 Sb.

Země	Měnový kód ISO	Měna	Stravné (denní sazba)	
			I.	II.
Belize	USD	americký dolar	38,-	38,-
Bělorusko	USD	americký dolar	28,-	28,-
Kamerun	USD	americký dolar	40,-	40,-
Katar	USD	americký dolar	40,-	40,-
Kuvajt	USD	americký dolar	45,-	45,-
Maďarsko	DEM	německá marka	42,-	34,-
Malta	USD	americký dolar	45,-	40,-
Mozambik	USD	americký dolar	40,-	40,-
Nigérie	USD	americký dolar	38,-	38,-
Tahiti	FRF	francouzský frank	250,-	250,-
Tanzanie	USD	americký dolar	45,-	45,-
Togo	FRF	francouzský frank	200,-	200,-
Tchaj-wan	USD	americký dolar	45,-	45,-
Zimbabwe	USD	americký dolar	30,-	30,-

§ 2

Ruší se denní sazba stravného pro Hercegovinu.

§ 3

Toto opatření nabývá účinnosti dnem 1. srpna 1997.

Ministr financí:

Ing. Kočárník CSc. v. r.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7-Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 161, fax: 0627/321 417. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 00421 7 525 46 28, 525 45 59. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 2300,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 179, 305 153, fax: 0627/321 417. – **Drobný prodej** – **Benešov:** HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** GARANCE-Q, Koliště 39, Knihkupectví ČS, Kapucínského nám. 11, Knihkupectví M. Ženíška, Květinářská 1, M.C.DES, Cejl 76, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** Prospektum, Kněžská 18, SEVT, a. s., Krajinská 38; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořická 405; **Chomutov:** DDD Knihkupectví-Antikvariát, Ruská 85; **Jihlava:** VIKOSPOL, Smetanova 2; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, Klatovy 169/I.; **Kolín 1:** Knihkupectví U Kašků, Karlovo nám. 46; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Kniha M + M, Lipová 806, Knihkupectví Růžička, Šerfková 529/1057; **Olomouc:** BONUM, Ostružnická 10, Týcho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Dr. Šmerala 27; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., Sladkovského 414, Knihkupectví Z. Petrová, Pasáž Sv. Jana a Za Pasáží; **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** ALBERTNET, Revoluční 1/655, FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NADATUR, Hybernská 5, PROSPEKTRUM, Na Poříčí 7; **Praha 2:** B. Wellemínová, Dittrichova 13; **Praha 4:** Abonentní tiskový servis, Zdiměřická 1446/9, PROSPEKTRUM, Nákupní centrum, Budějovická, SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Verdunská 1; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60; **Praha 10:** BMSS START, areál VÚ JAWA, V Korytech 20; **Přerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartoňova 9; **Sokolov:** Arbor Sokolov, a. s., Nádražní 365; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Teplíce:** L + N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** 7 RX, s. r. o., Mírová 4; **Zábřeh:** Knihkupectví PATKA, Žižkova 45; **Zlín-Louky:** INFOSERVIS, areál Telekomunikačních montáží; **Zlín-Malenovice:** M. K.-HESPO, areál Pozemních staveb; **Znojmo:** Knihkupectví Houdková, Divišovo nám. 12; **Žatec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. čísle 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.